

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van Prof. Dr K. Schilder.

Medewerkers: Ds F. A. den Boeft, Helpman; Ds E. T. v. d. Born, Amerfoort; Drs R. H. Bremmer, Zwolle; Ds J. van Bruggen, Assen; Drs D. J. Buwalda, K. Prof. P. Deddens, Kampen; Ds L. Doekes, Hilversum; Ds D. van Dijk, Groningen; Ds J. Francke, Rotterdam; P. Groen, Rotterdam; Prof. B. Holwerda, K. K. v. Huizen, Groningen; A. Janse, Breda; Dr P. Jasperse, Leiden; Ds B. Jongeling, Apeldoorn; Ds H. Knoop, Rotterdam; Ds J. Meester, Haarlemmermeer; Meulink, Enschede; Drs H. M. Mulder, Kampen; Dr G. K. Schoep, Den Haag; A. Schilder, Den Haag; Ds H. J. Schilder, Utrecht; Ds J. Smellk, Groningen; Smilde, Groningen; Ds J. P. v. d. Stoel, Batavia; D. Stroo, Bussum; Prof. Dr C. van Til, Philadelphia, Pa, U.S.A.; Prof. C. Veenhof, Kampen; Ds G. Visé, K. Ds C. Vonk, Schiedam; Ds F. de Vries, 's-Gravenhage; Ds D. K. Wielenga, Rotterdam; A. Zijlstra, Groningen.

Alle stukken bestemd voor de Redactie zende men aan: Prof. Dr K. SCHILDER, Vloedijk 14, Kampen
Adm.-adres: Oosterbaan & Le Cointre N.V. — Goes

Postrekening Nummer 406040 ten name van
BUREAU „DE REFORMATIE“ — GOES
Telefoon 2424

Abonnement: f 4.— per half jaar bij vooruitbetaling
Voor het Buitenland en Ned. Indië f 10.— per jaar
Advertentiën: 10 cent per mm. Losse nummers 20 cent

INHOUD: Hoofdart.: De beslissende strijd der kerk, 2.
— Uit de Schrift: David en Petrus over de tong (Ps. 34 vs 14; 1 Petr. 3 vs 10). — Kerk, leven: Geen koehandel.
— Aankondiging. — „Getuigenis“. — Tweede gesprek? — „Een conflict“. — Kalamazoo—Meppel. — Op en om 't

kerkplein: Wedding Hostess. — Pop. Wetensch. Schetsen: Tusschen Kuyper en Barth, 1. — Vakwetensch. en Praktijk: De stad der toekomst, 2. — Groninger Brieven. — Uit de Buitenk. Kerken: De vijand in het kamp. — Gedicht. — Kerknieuws.

doen is zakelijk gezien niets anders dan een doelloos, zinloos versnijden van het lichaam!¹⁰⁾ En zoo ver gaat zijn heilige haat tegen deze valsche profeten, dat hij losbarst in het bijtende vonnis: Hun buik, — hun al of niet eten van bepaalde spijzen en hun periodieke vasten — is hun god! Van het al of niet eten verwachten zij nota bene iets, of zelfs veel, met het oog op hun zaligheid! En hun heerlijkheid, hun glorie, stellen zij in hun schande, in hun geslachtsdeelen! Maar hun einde is 't verderf.¹¹⁾ Ja, ten slotte ontlaadt zich Paulus' toorn tegen deze lieden in de verzuchting: O, dat die mannen, die u op deze wijze veront-rusten, zich lieten castreren!¹²⁾

Dit is een summier schets van den strijd, welke in de jonge, in lentepriacht schitterende, apostolische kerk uitbrak en haar op haar fundamenten deed beven.

C. V.

¹⁰⁾ Fil. 3:2.
¹¹⁾ Fil. 3:19.
¹²⁾ Gal. 5:12.

UIT DE SCHRIFT

David en Petrus over de tong

Bewaar uw tong van het kwaad.
(David, Ps. 34:14.)
Die stille zijn tong van het kwaad.
(Petrus, 1 Petr. 3:10.)

Wie Petrus over „de tong“ hoort spreken, denkt meteen aan zijn verloochening. Ze hebben, toen hij zich vervloekte, er weinig van gemerkt, dat hij zoo lang had omgegaan met den Nazarener. Wel menschen, helpt dat zóó weinig? en maakt dat geen verschil? Die Simon later hebben gezien — hij kwam al spoedig na Pinkster zelf als aanklaagde in de rechtszaal hier terug — die hebben, voorzoover aan dat duistere uur indachtig, niet kunnen gelooven, dat er later zoo iets als een „hells-orde“ wezen kon, bepaald door Jezus Christus. Ze hebben Christus noch Christen ontdekt, toen ze zich daar stonden te warmen.

Het dréunt ons in de ooren: Simon, zijnde één van de twaalf. Zóó één heeft in de crisis der historie de kerkwacht onttrokken, onttrokken aan de mogelijkheid van het hóóren naar het abc der kerk. De bergrede is dat abc, daarom is ze ook zoo moeilijk.

Ben ik nu te speelsch van geest, als ik geloof, dat het geen toeval is, dat juist Petrus het is, die later het beroemde tong-en-lippen-woord uit Psalm 34 citeert (1 Petr. 3:10; vgl. Ps. 34:12-14)?

Ik durf dát toch wel zeggen: dat het geen toeval was, want ik lees in dat verhaal der verloochening iets van den indachtig makenden Geest (Luc. 22:61). En ik zie hier verre perspectieven.

David, die dichter van Psalm 34, heeft een tijdlang „zijn gelaat veranderd“ (vs 1, vgl. 1 Sam. 21, slot). Wat doet Simon anders?

David heeft, om zijn leven te redden, zich als een „gek“ aangesteld, en zich aan de filistijnen aangeboden om de profetie, en meteen zijn eigen psalmen te verloochenen tegen de filistijnen; een man, die Goliath's zwaard heeft meegenomen uit het heiligdom, doch van de trouw des Heeren in die wonderbare uitredding uit Goliath's greep al dien tijd moest zwijgen, om niet te worden doodgemarteld. Maar die David komt straks terug van de zonden van de tong: hij bidt, dat God een wachtpost moge zetten (Ps. 141:3) voor zijn lippen, gelijk ook hij zelf dat doet en anderen beveelt (Ps. 34:12-14). Die David weet, dat de zonde der verloochening in zijn „onderduikperiode“

De beslissende strijd der Kerk (II)

HOOFDARTIKEL

Thans evenwel, na vele eeuwen kerkgeschiedenis, is het licht over deze donkere phase in het leven der pinkstergemeente ten volle opgegaan!

Nee, deze strijd van Paulus en Barnabas was niet een tragi-comische vertoening, georganiseerd door benepen fanatici. Hij was niet een onbewuste en trieste demonstratie van volslagen gemis aan evangelische hoogte, breedte, diepte, bewogenheid. Integendeel in dezen, in de kerk zelf ontstonden en binnen de kerkmuren uitgevochten, strijd ging het om den grondslag, het leven, den arbeid, de toekomst der kerk. Het ging inderdaad om alles of niets. Het ging zooals Paulus het later zelf omschreef om de waarheid, om de kern, het hart, de vastheid van gansch het Evangelie!⁸⁾

Want welke idee-fixe bezield die besnijdenis-manakken? Wat was de zakelijke inhoud van hun prediking? Niets anders, niets minder dan dit, dat het offer van Jezus Christus, de door den Christus tot stand gebrachte verzoening met God niet voldoende was ter zaligheid! Aan Gods soevereine genade had men naar hun overtuiging en leer niet genoeg om kinderen Gods te worden! Om voor God te kunnen bestaan moest aan dat offer, aan die verzoening, aan die genade iets toegevoegd worden, of, beter gezegd: iets voorafgaan. En wel een daad, een eigenschap, een heiliging, een religieus bezit van den mensch zelf, nl. zijn besnijdenis en zijn wetsbetrachting.

En daar kwam nóg wat bij. Deze ex-farizeeën waren, naar Paulus' vlijmscherpe typeering, „valsche broeders“, die in de gemeente waren „binnengedrongen“ om de vrijheid, welke de kinderen Gods daar ontvangen, te „bespieden“, ten einde hen zoo tot slavernij te brengen⁹⁾.

De geloovenden, zoo leerde Paulus, bezaten de volle, de ware vrijheid. Geloovend in Jezus Christus wisten ze dat al hun zonden volledig waren verzoend en dat de van hen geëischte gehoorzaamheid voor hen volkomen was betoond. Naar Christus gaande als een hoopje ellende, als een radicaal verdorvene en goddelooze, werd ieder die geloofde, om niet, volkomen gerechtvaardigd en mocht hij weten dat hij in Jezus Christus alles voor eeuwig bezat. Nooit behoefde hem meer te benauwen de martelende onzekerheid, die in alle onder de wet levenden knaagde, deze onzekerheid: heb ik wel alle geboden gehouden, heb ik ze alle wel volkomen gehouden. Ben ik wel ver genoeg in het volbrengen der wet, ben ik wel voldoende rechtvaardig en heilig en vroom om God welgevallig te zijn? Ja, van dezen druk, deze benauwenis, deze slavernij werden naar Paulus' evangelie, allen die in Jezus Christus geloofden, verlost. „Komt allen tot mij, die vermoeid en belast zijt onder het knellende juk, den looden last van het door eigen wetsvervulling rechtvaardig pogen te worden“ — zoo riep de Heiland eenmaal uit — „en ik zal u rust geven!“ En Paulus droeg deze boodschap ongewijzigd en met groote kracht de

wijde wereld in.

En nu was dit de gruwel van deze judeesche caricatuur-christenen, dat ze de kinderen Gods weer in die oude ellende, angst en slavernij terugdreeven. Wanneer ze den heidenchristenen de volledige onderhouding van Mozes' wet oplegden, dan werden deze kinderen der kerk noodzakelijkerwijs weer naar die gevangenis teruggedleid. Dan moest in hun harten weer gaan knagen de zooveel genoemde vraag: Heb ik toch wel alles gedaan en heb ik alles wel goed gedaan? En dan moest weer de duisternis van angst, onrust, ja van wanhoop over hun zielen komen.

Zie, omdat Paulus met den scherpen blik van het oog des geloofs, door middel van de röntgenstralen des Geestes, het schijnbaar onschuldige gepraat van deze „waterlooze wolven“ tot op den bodem toe doorzag en den demonischen inhoud daarvan eens en voorgoed had ontdekt, daarom vocht hij zoo weergaloos fel en hardnekkig tegen hen. Het ging immers inderdaad om het hart van het evangelie. Zeker, als men aan het besneden worden dit noodzakelijkheidskarakter niet toeschreef, als men niet zei: ge moet besneden worden om zalig te worden! — dan achtte ook Paulus het besnijdenis toedienen en ontvangen een gevaarloos bedrijf. Dan wilde hij die operatie zelfs wel met eigen hand, b.v. bij Timotheus, verrichten.⁸⁾ Maar zodra men beweerde, dat men, om een waar christen te kunnen worden, dus om kind Gods te kunnen zijn, besneden moest worden, zodra men dus de besnijdenis bindend oplegde, werd Paulus een leeuw! Dan verzette hij zich met al wat in hem was. Dan riskeerde hij in de gemeente zelfs de grootste verwarring. Dan wilde hij liever ondergaan dan toegeven. Dan aarzde hij niet om ten slotte zijn anathema's te slingeren naar het hoofd van deze fanaticke werkhelighedspropagandisten.

Nee, in den strijd tegen deze apostelen der zelfverloochening gaf Paulus geen kamp. Zooals ge weet hebben zij telkens zijn weg, of, juist gezegd, den weg, waarop Christus in zijn dienstknacht Paulus de heidenwereld binnendrong, gekruist. Als de Galatiërs zich door hen laten hypnotiseren, valt Paulus tegen hen uit: „O, onverstandige Galatië, wie heeft u betooverd, wien Jezus Christus toch als gekruisigde voor de oogen geschilderd is? Dit alleen zou ik van u willen weten: Hebt gij den Geest ontvangen tegevolge van werken der wet of van de prediking van het geloof? Zijt gij zóó onverstandig? Was het dan tevergeefs, dat gij zoo veel hebt ondervonden? Ware het slechts tevergeefs! Die u den Geest schenkt en krachten onder u werkt, (doet Hij dit) ten gevolge van werken der wet, of van de prediking van het geloof?“⁹⁾ En de Filippenzen bezweert hij, op dezelfde verleiders wijzend: Past op voor die honden! Wacht u voor die kwade arbeiders! Hoedt u voor de versnijdenis! Met een fijne woordspeling typeert hij hier de besnijdenispropagandisten als versnijdenis. Wat zij

⁸⁾ Gal. 2:5.
⁹⁾ Gal. 2:4.

⁸⁾ Hand. 16:3.
⁹⁾ Gal. 3:1-5.